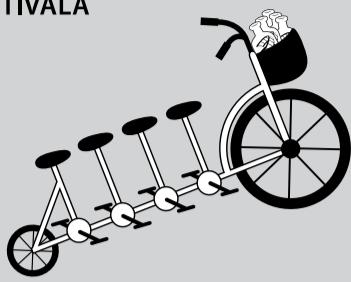

Pankerica Ana i kapetan Mito

Za drugu festivalsku večer vrijeme nam se smilovalo te smo je mogli provesti na obali rijeke Mrežnice. I dobro da je bilo tako jer je Mrežnica stvorila predinu kulisu za predstavljanje članice selekcijske komisije i naše drage priateljice festivala Ane Đordić. U bogatoj biografiji nalaze se i pobjede na Filmskoj reviji mladeži 1999. i 2000. godine, dok je ona još bila buntovna srednjoškolska pripadnica supkulturne koju nije željela otkriti, ali svima nam je bilo jasno da se radi o panku. Anu je na samom početku programa dočekalo petnaestak

njezinih učenika i suradnika, a svatko ju je opisao u nekoliko rečenica. Tako smo o Ani mogli dozнати štošta, ali svi su se složili oko dvije stvari: Ana Đordić nikako nije jutarnji tip i nemojte je buditi ni pod koju cijenu. Priča se da ju je teško vidjeti prije 16 sati. Ana Đordić je najkul profesorica hrvatskog jezika i filozofije, širokog osmijeha i velikog srca koju njezini učenici absolutno obožavaju. Pogledali smo dva Anina filma i to upravo ona s kojima je (ne)djavno pobijedila na istom ovom festivalu. Prvi preispituje grafile kao umjetnost, a drugi se

bavi različitim supkulturnim skupinama u gradu Zagrebu. Projekcije su zaradile velik pljesak, a u razgovoru Ana kaže: „...iz priloženog je očito da danas znam puno više o filmu nego tada, ali ipak, da nije bilo tih filmova nikada ne bih bila ovdje gdje sam sad – u selekcijskoj komisiji najboljeg filmskog festivala na svijetu.“ Večer smo nastavili u jednako veselom tonu, a preselili smo se nakratki na Jadran. Ali samo na filmskom platnu (nažlost!) jer je uslijedila projekcija filma „Turizam“ Tončia Gaćine koji je uvršten među deset najboljih europskih

mladih filmaša. Radi se o ironičnom dokumentarcu koji priča nekoliko priča s našeg primorja, a nastoji pokazati što su sve naši ljudi spremni napraviti da zabave turiste. „Moja se obitelj kao svaka prava dalmatinska obitelj bavi turizmom pa od tuda i inspiracija za film“, objašnjava Tončić te dodaje kako je protagonist filma kapetan Mito koji „kormili, piće, puši i dobro se zabavlja“.

Sutra nas biciklistička traka vodi na Dobru, a bude li upola dobro koliko na Mrežnici, svakako vrijedi doći. (K. M.)

FILMSKI STRIPER & KA-MERMAN

Hej! Pa to je Filmski Stripper!

Ovaj boga mi redovito gleda mail.

NASTAVLJA SE ...

INTERVJU: Joe Stephenson

Najlakše je raditi s velikim imenima industrije

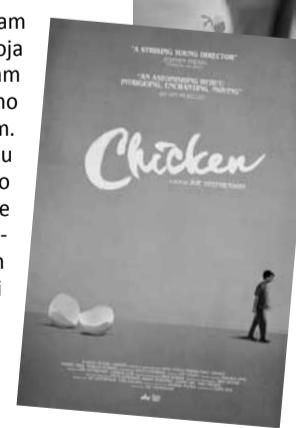
Svi već dobro znaju da naši sudionici zadaju glavobolje ocjenjivačkom sudu prilikom proglašenja pobjednika. Takav slučaj imamo i ove godine. Šuška se po Zorin Domu kako trojka već sad ima pune ruke posla, a pogledali su samo dvije natjecateljske projekcije. Uz Annu iz Švedske i Britanica Marcu, boje Union Jacka brani mladi londonski redatelj Joe Stephenson. Bila je to prilika da popričamo o njegovim očekivanjima, ali i dosadašnjem radu u filmskoj industriji.

U tvojoj biografiji može se naći mnogo toga, ali svima upada u oko diploma najgorje filmske akademije (New York Film Academy) s navršenih sedamnaest godina. Koliko je to bilo teško?

Od svoje pete godine znao sam da se želim baviti filmom. Moja mama bi vam ispričala kako sam kao dijete skakao oko i samo ispitivao mamu kad će snimiti film. Ona mi je omogućila da odem u New York i dobijem diplomu. Bilo je to iznimno naporno razdoblje jer smo stalno radili, ali je nezaboravno iskustvo. Naučio sam mnogo praktičkih stvari, stvari koje su mi puno koristile kasnije u karijeri.

Tvoj prvi dugometražni film je *Chicken* koji je iznimno hvaljen u Velikoj Britaniji te je postigao uspjeh u kino dvoranama. O čemu se radi i kako si došao na ideju baš za taj film?

Zapravo je to predstava koja je imala premijeru u Londonu tijedana dana prije nego sam je ja pogledao. Dok sam je gledao, osjetio sam kako je mogu proširiti i učiniti svijet bogatijim za jednu divnu priču. Razmišljao sam o cijeloj kompoziciji, ne samo o dijelovima. Želio sam prenijeti

osjećaj koji sam sâm osjetio dok sam gledao predstavu. Našao sam odličnu ekipu, vrhunske glumce s kojima sam se više fokusirao na kemiju među njima nego na scenarij. Gotov film imao je premijeru u Edinburgu, zatim smo prošli kroz mnogo festivala, a sad se već četiri mjeseca prikazuje po kinima u Ujedinjenom Kraljevstvu. To mi je dragو jer znači da je publike prihvatile film.

Projekt na kojem trenutno radiš je film o Noelu Cowardu. Kako napreduje projekt i zašto baš Noel?

On me uvijek fascinirao. Bio je vrlo zanimljiva osoba, iznimno ekstravagantan. Ali obično je kod takvih likova sve samo šou i

uvijek postoji nešto ispod. To je upravo ono što sam htio istražiti. Što se nalazi ispod raskoši lika i djela Noela Cowarda? Sad sam kompletirao ekipu, scenarist je dobitnik nagrade Tony, glumačka postava uključuje Sir Ian McKellena, Chrisa Colfera i Vanessa Redgrave.

Imaš li kakva posebna očekivanja od filmova u natjecateljskoj konkurenciji? Nakon dvije projekcije imaš li već svojega favorita?

Došao sam bez velikih očekivanja. Nikad nisam bio u Hrvatskoj, nikad nisam bio član žirija, ali sam oduševljen svime što me dočekalo. Čini mi se da ima mnogo talentiranih mladih autora kojima sad ide puno bolje nešto što je išlo meni u njihovim godinama. Da je bar bilo ovakvih festivala dok sam ja kretao u filmsku industriju. Teško je već sada izabrati favorite, a tek su završile dvije projekcije. Što će biti nakon sedam, tko zna?! (D. S.)

Pack & Pitch: pet kandidata, jedna avionska karta

WE ARE RIDING HIGH!

- MOTIVI ZA OKOLE
- RECIKLARA
- RAZNOSTAVNIJE OTPADA
- ONEČIŠĆENJE ZARKA
- KLUPA - BACI SMEĆE!
- KUĆNI

Ovogodišnja Filmska revija mlađeži i Four River Film Festival po mnogočemu su drugačiji od prethodnih, a prije svega to se odnosi na broj i sadržaj radioničko-teoretskih programa. Posebno smo ponosni na Work in progress i Pack & Pitch, koje organizira i vodi Relativity School iz Sjedinjenih Američkih Država, odnosno Los Angeleza. Radi se o jednom od najcjenjenijih filmskih programa u Americi koji je rađen u uskoj suradnji s holivudskim studijima. Koncept Pack & Pitch programa vrlo je jednostavan. Uoči festivala napravljen je natječaj za razvoj filmske priče u kojim su sudionici trebali poslati svoje ideje za filmove sukladno određenim smjernicama (trajanje, lokacije, žanr...). Izabrano je pet ideja koje će biti razrađene s mentorima iz Škole i u obliku pravog pitchinga prezentirane svim

sudionicima festivala. Autor najboljeg Pitcha za nagradu dobiva odlazak u Los Angeles na radionicu u okviru Relativity School sljedeće godine. O programu smo popričali s jednim od sudionika Rudolfom Ravbrom. Rudolf se na radionicu prijavio s ciljem da proširi teoretsko znanje o filmovima kao takvima te o procesu stvaranja filmova. Smatra da je njegov film na dobrom tragu da osvoji nagradu. Naime, Rudolfova se filmska priča vrti oko čovjeka koji radi na stroju čija je svrha rješavanje određenih ljudskih problema. Međutim, tu dolazi do paradoksalnog trenutka – taj isti čovjek pati od straha vožnje liftom i svakoga dana koristi stube do desetog kata kako bi došao do svog radnog mjestra. Nakon što njegovi suradnici primijete da ima problem, šalju ga na simulacije. Ono što je zanimljivo jest da na kraju filma ne saznajemo odgovor na to ima li glavni junak stvarnih problema i je li ih se riješio. Umjesto toga, nameće se pitanje teži li čovječanstvo k savršenstvu ili su problemi ono što nas čini ljudima, stoga ih ne treba rješavati pod svaku cijenu. Ovo je samo jedna od zanimljivih ideja koje će se prezentirati tijekom ove radionice. Rudolf i svim ostalim sudionicima želimo puno sreće i puno novostrećenog znanja, a mi ćemo iz redakcijske sjene umirati od ljubomore kada jedan od ovih srp retnika oputuje preko oceana. (L. Š.)

KOLUMNA: SEXPRESS

Filmska kategorija za sebe

Filmaši – poseban tip ljudi koji u kutku svoje sobe smišlja scenarij za novo remek-djelo koje samo oni razumiju. Ili pak, horda fanatika, koji su za razliku od dobrog dijela populacije ove naše šarene planete, pronašli nešto u što istinski vjeruju i ne libe se to pokazati. Na vama je da odaberete koju ćete liniju slijediti.

Pa vratimo se na početak. Vrijeme je da zavirimo iza kulisa. Filmaši su uvijek u društvu predstavljali sveti gral. Vjerovali su da postoje, tu i tamo bi izveli neko filmsko čudo o kojem bi kasnije svi pričali i onda bi se ponovo povukli u svoj skriveni svijet ne bi li isplanirali veliki povratak na scenu. No, ako bi im se dovoljno približio, na trenutak bi pomislio da nema mesta mistificiranju i da su oni samo obični ljudi s uobičajenim problemima. Nije da umanjujemo njihov rad, ali činjenica je da nas sve na kraju dana dočeka večera koju treba spremiti, ispit koji se neće sam naučiti, rublje koje treba oprati i stan koji grca u prašini. E, sada, u čemu je onda kvaka? Zašto su filmaši posebna kategorija?

Odgovor na to dobit ćete čim dođete ne jednu od lokacija Revije i Festivala. Posjetile smo mi brojne festivalke, kako glazbene tako i likovne ili pak književne, ali samo je jedna Filmska revija mlađeži & Four River Film Festival, stoga znamo o čemu pričamo. Naime, ovdje padaju sve maske i opstaju samo istinski zaljubljenici u film. Sami dokaz toga je jedno dijete, koje bez griznje savjesti možemo nazvati demonskim (sada već znate o kome pričamo). Naime, Miran (da, pogodili ste) prvi se put pojavio na Reviji i Festivalu jedne lijepo jeseni koja se jako brzo pretvorila u... ne baš tako lijepu jesen. U prijevodu, bio je glavno smetalo, gurao prste tam u gdje ne smije, vrštao kada se tražila tišina i hodao kada se tražio mir. U to vrijeme su mu glavna okupacija bile šibice koje je neumorno palio i ostavljao oko sebe tako da je svatko u bilo kojem trenutku znao gdje će za par sekundi nastati frka. Jednostavno si samo slijedio trag šibica. E, upravo to dijete danas je izraslo u mladog muškarca koji koordinira volontere, pomaže u organizaciji radionica, a kada to ne radi, onda posjećuje internacionalne festivalke i zabavlja ekipu na Fejsu nekom od svojih spački – to je taj izraz. S njim u kompletu dolazi i mala Laura, koja više nije tako mala, a na festivalu je kako kaže od 6. razreda. Halo! Od 6. razreda i još uvijek mu se vjerno vraća. Primjer čistokrvnog filmaša je i draga nam Ksenija. Na nju uvijek možeš računati i, da, još uvijek je nasmijana. Na kraju krajeva u ovoj priči ne možemo izostaviti Mariju – maticu koja okuplja ovo šaroliko društvo. Da ne nabrajamo dalje, spomenule smo samo neke nasumično odabranе likove koji služe kao referentna točka. Još uvijek vam nije jasno? Pa ako promotimo cijelu tu veselu družinu, svi su oni pojedinci, ali jedno im je zajedničko i uključuje samo jednu riječ – predanost! Svi su oni iznimno predani poslu koji rade i koliko god nam nekada išli na živce Reviju i Festival, ruku na srce, opstaju zbog njih. Da se ne bi umislili, ima tu mlađih nuda koje bi mogle preuzeti stvar u svoje ruke, no ne bi to bilo to. Naime, svi mi studiramo, radimo, bavimo se uobičajenim aktivnostima, ali gore spomenuta kategorija ljudi živi svoj posao i to je ono zastrašujuće. Naime, kada ti se netko petlja u posao, odmahneš rukom i objasnji samom sebi ‘pa to je samo posao’, ali kada ti se netko petlja u život, e, onda se već drugačije razgovaraš. I zbog toga ova kolumna nije posvećena hejtjanju, iako to jako volimo, nije neozbiljna i banalna, već je istinska pohvala filmašima koji su odavno počeli dokumentirati svoju životnu priču. Za sada ostavljamo svoje oštro pero po strani, a sutra vam donosimo neku priču koja ne uključuje ovako veliku količinu divljenja. Nije ovo naš stil. Ipak, ponekad treba prekršiti pravila i razmišljati izvan okvira.

Filmska priča kroz videoigru

Videogre iz dana u dan imaju sve značajniju ulogu u audiovizualnoj industriji i zato je odlučeno da se Leu Vitasoviću, mlađom redatelju, nekadašnjem sudioniku Revije, i njegovom kolegi Jasminu Makaju prepusti važno mjesto u edukativnom programu. Održali su radionicu „Film u svijetu videoigara“, a to im nije bilo prvi put. Tu su radionicu već vodili u Rijeci u ožujku ove godine. Na radionici su polaznici učili kako se radi 2D videoigra za računalno. „Istraživali smo kako se kroz medij, koji je po mnogočemu sličan filmu, može ispričati priča i kako ta priča rezonira s igračima.“ Leo se nuda da su uspjeli zainteresirati

polaznike za daljnji rad na videoigramu i da su polaznici naučili gledati videoigre kao ozbiljni medij koji može s igračem komunicirati jednako kao i film. „Uspjeli smo napraviti jednu videoigru za vrijeme trajanja radionice i uskoro ćete je moći igrati“, kaže Leo iza kojeg je naporno, ali uzbudljivo ljeto. Naime, proveo je tjedan dana u Seattleu u SAD. Ondje je otisao jer je Rick Stevenson, organizator Prodigy film campa, izabrao upravo njegov film „Govorna pošta“ kao najbolji na prošlogodišnjem festivalu u Karlovcu. „Bilo mi je odlično“, sav entuzijastičan tvrdi Leo i dodaje, „svi polaznici su bili smješteni u velikoj kući u kojoj

smo imali sve radionice. Prvih par dana imali smo predavanja o strukturi, razradi likova, filmske priče i režije. Neki od predavača bili su ljudi koji rade za Pixar i bivši ravnatelj filmske akademije u Seattleu John Jacobsen. Glavni fokus kampa je storytelling i kako raditi iskrenu umjetnost, što podrazumijeva i otvoreni razgovor o privatnim temama i najtežim životnim iskustvima. Također smo puno naučili i o strukturiranju priče te o tome zašto uopće pričamo priče. Puno stvari s kojima sam se susreo u Seattleu primjenjujem u vlastitim novim projektima, a i na radionici videoigara koju ovdje vodim.“ (M. P.)

PRIREDIVAČ:

POKROVITELJI:

PARTNERI:

MEDIJSKI POKROVITELJI:

dokumentarnet **HINA** Kulturpunkt.hr

Global **RADIO STUDENT** **KLASIK TV**

srednja **teen**

FAK.hr **FILM-MAG.net** **Moj Film**

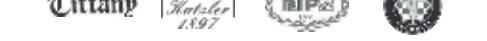
Hrvatski filmski portal

KA portal.hr **TV4T KARLOVAC** **globe**

TV4T KARLOVAC **globe**

portalgamlade.info

SPONZORI:

Službena kava **JAHAZITA**

powered by

Pekara Kržanićeva

Pekara Rakovac

AUTO DIN

IMPRESSUM:

Izdavač:

Kinoklub Karlovac, Hrvatski filmski savez

REDAKCIJA:

Urednici: Karla Mirčevski, Dominik Strikić

Grafička urednica: Sandra Malenica

Novinari: Lea Štranjgar, Svjetlana Višnić, Tatjana Gržan, Tara Lukić, Matija Piralić

Fotografi: Dora Jurinčić, Sara Filipa Delić, Anamarija Tonžetić, Demjan Rožman, Tin Vučković

Prevoditeljica za englesko izdanje:

Vedrana Mihalić

Lektura: Ivančica Šebalj

Ilustrirala: Nina Čorak

Tisk: Tiskara Latin